

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Cabaret en femení

La tradició del cabaret és molt rica en referents femenins. Només cal pensar en noms com ara Maria Aurèlia Capmany, Mary Santpere o Guillermina Motta. Proteic i modulable, el gènere té un to desenfadat i irreverent. Permet, com a espectacle de varietats de freqüentació nocturna, la combinació de cançons, textos, coreografies i números musicals i humorístics. Conté, també, al·lusions picants a un dels grans motors de la humanitat de tots els temps: el sexe.

Cabareta, de Maria Molins i Bárbara Granados, s'inscriu en la tradició del cabaret indígena, però la renova amb aires nous. N'ofereix una relectura i una actualització que abraça des de l'homenatge al Paral·lel barceloní dels anys vint (període d'esplendor del cabaret) fins a la reivindicació de la cançó de protesta, però en clau íntima, tot passant per un cuplet sensualíssim inspirat en un personatge de Mercè Rodoreda i, a ritme de blues,

Cabareta
MARIA MOLINS I BÁRBARA GRANADOS

Direcció: Joan Maria Segura Bernadas
Sala Muntaner, 23 de juliol

un monòleg shakespearí amb calavera inclosa. Música, textos, cançons i coreografies es combinen amb el propòsit de fer passar una bona estona, però també de fer pensar sobre el món en què vivim.

Cabareta comença amb unes mans que emergeixen d'una cortina vermella, entre les quals destaquen les d'un esquelet. La primera cançó, pòrtic a l'espectacle, dona la benvinguda al públic i el convida a gaudir-ne sense prevencions. La diversió està servida en safata. A partir d'aquí, se succeeixen els números musicals i els esquetxos humorístics, amb picades d'ullet constants als espectadors.

Entre els números hi sobresurten el de la Paula que té picor, introduït per la

veu de Capmany a *Dones, flors i violes*; el de la Paquita, símbol de la dona treballadora; el dels dies mundials; el de l'homosexual reprimat, i el de la gènesi del "Joan petit quan balla". Entre els esquetxos, els d'actualitat política sobre els disbarats comesos per Rajoy en els seus discursos o sobre la corrupció generalitzada i impune del PP. No hi falten tampoc apunts irònics sobre la precariedad laboral, el sistema sanitari o la discriminació sexual.

La compenetració entre Molins com a actriu i Granados com a compositora ha contribuït a ajustar de primera la interpretació i la música. Amb una seguretat i una elegància esplèndides, Molins actua, canta i balla de meravella i, des del primer moment, es posa el públic a la butxaca. Sense problemes, passa de la comèdia a la tragèdia, d'un paper a l'altre. Al començament, baixa a la platea, on hi ha petites taules de cabaret, per interactuar amb els espectadors. Hi improvisa i els provoca amablement, sense haver d'ensenyar ni pit ni cuixa.

Granados, al seu torn, sedueix des de la tímida i mostra la seva virtuositat com a pianista, acordionista i intèrpret tot terreny, capaç de convertir en música celestial campanetes o copes d'aigua i de fer cantar un titella ventríloc. Bo i fent parella i rèplica a totes dues, els músics Dick Them i Miquel Malirach es desdoblen en intèrprets per assumir diversos papers. Sobretot el darrer, versàtil i eficaç en la seva actuació.

Impregnat per l'ànima irònica de Capmany, *Cabareta* és un espectacle dinàmic, fresc, murri i alegre que mixtura de manera desinhibida ritmes i gèneres diversos. Des de la feminització i la modernització del cabaret, vol ser un homenatge explícit a les dones, especialment a les que han tingut el coratge de superar els destrets de la vida en un món complex fet pels i per als homes.